

HEART a szív csontjai BONES

NYT BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN

HOOVER

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

HEART
a szív
csontjai BONES

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

EGY

2015 NYARA

ANAPPALINK FALÁN LÓG EGY KÉP TERÉZ ANYÁRÓL. Pont ott van, ahova a televízió lenne felszerelve, már ha megengedhetnénk magunknak olyanfajta televíziót, amit fel lehet szerelni a falra, vagy olyan otthont, aminek a fala elbír egy televíziót.

A mobilház fala nem olyan anyagból készül, mint a rendes házaké. A mobilházban a fal szétporlik a körmöd alatt, mint a kréta, és ehhez elég csak megkarcolni.

Egyszer megkérdeztem az anyámat, Janeant, hogy miért tartja Teréz anya képét a nappalink falán.

– Az a ribanc egy bűdös csaló volt – felelte.

Az ő szavai, nem az enyéme.

Azt hiszem, ha valaki a legrosszabb fajta ember, akkor afféle túl-
elő-stratégiává válik számára, hogy másokban is megtalálja a legrosz-
szabbat. Hevesen koncentrálsz a másokban rejtőző sötétségre abban
a reményben, hogy talán sikerül elleplezned a saját magadban rejtő-
ző sötétség mélységét. Az anyám az egész életét így élte le. Mindig a
legrosszabbat kereste az emberekben. Még a saját lányában is.

Még Terez anyában is.

Janean ugyanabban a pózban fekszik a kanapén, mint amikor
elindultam nyolc órával ezelőtt a McDonald'sos műszakomra. Te-
rész anya képére mered, de igazából már nem látja. Olyan, mintha a
szemgolyói nem működnének.

Mintha már nem fogadnának be semmit.

Janean függő. Ezt úgy kilencéves koromban állapítottam meg elő-
ször, de akkoriban a függősége még a férfiakra, az alkoholra és a sze-
rencsejátéokra korlátozódott.

Aztán az évek során a függőségei egyre feltűnőbbek és sokkal élet-
veszélyesebbek lettek. Azt hiszem, öt éve történt, úgy a tizennegyed-
dik születésnapom környékén, hogy először kaptam rajta, ahogy meth-
tel lőtte magát. Ha valaki elkezd rendszeresen methet használni, az
élettartama drasztikusan lecsökken. Egyszer rágugliztam az iskola
könyvtárában. *Meddig élhet az ember methfüggőséggel?*

Az internet válasza: öt-hat évig.

Az évek során többször is találtam rá már úgy, hogy nem tudott
reagálni, de ez most más. Ez most véglegesnek tűnik.

– Janean? – Higgadt a hangom, pedig higgadtságnak e pillanat-
ban biztosan nem kellene benne lennie. Úgy értem, a hangomnak
minimum remegnie kellene, vagy talán egy szót se kellene tudnom
kiejteni. Egy kicsit szégyellem is magam, amiért ebben a pillanatban
igazából nincs semmilyen reakcióm.

A táskámat a földre ejtem a lábamhoz, és kitartóan bámulok az arcára a nappali túlvégéből. Odakint esik, és még az ajtót sem csuktam be, szóval továbbra is csak ázom. Persze az ajtó becsukása és a hátam megóvása az esőtől a legkisebb gondom most, ahogy a Teréz anyára meredő Janeant bámulom.

Egyik karja a hasán hever, a másik a kanapén lóg, ujjai ernyedten simulnak a kikopott kárpitra. Egy kicsit meg van duzzadva az arca, és ettől fiatalabbnak tűnik. Nem a koránál – még csak harminckilenc éves –, de fiatalabbnak, mint amilyennek a függősegei mutatták. Az arca nincs annyira beesve, és azok a ráncok, amik az elmúlt pár évben jelentek meg a szája körül, most kisimultak, mintha botoxolt volna.

– Janean?

Semmi válasz.

A szája kissé elnyílt, így látszanak sárga, repedezett, rohadó fogai. Mintha egy mondat közepén siklott volna ki belőle az élet.

Egy ideje már fantáziáltam erről a pillanatról. Ha valakit eléggé gyűlölsz, akkor akarva-akaratlanul azon fogsz töprengeni éjszakánként, ébren az ágyadban, hogy milyen lenne az életed, ha ez a valaki nem élne.

Máshogy képzeltem el. Úgy képzeltem, sokkal drámaibb lesz.

Még egy pillanatilag bámulom Janeant, várom, hogy kiderüljön, hogy ez nem csak valami drogos transz. Teszek felé pár lépést, aztán megtorpanok, amikor meglátom a karját. Egy tű áll ki a bőréből, közvetlenül a könyökhajlatánál.

Amint észreveszem, a pillanat valósága úgy tapad rám, mint valami ragadós nyálka, és elfog a rosszullet. Sarkon fordulok, és kirohanok a házból. Felkavarodik a gyomrom, úgyhogy kihajolok a korhadó lépcsőkorlát felett, de közben vigyázok, hogy ne támaszkodjak rá túlzottan, mert simán kidőlhet a súlyom alatt.

Megkönnyebbülés tölt el, amikor elhányom magam, mert már kezdtem aggódni, hogy ennyire szenvtelenül fogadom ezt a sorsfordító pillanatot. Talán nem kapott el hisztériás roham, ahogy egy átlagos lányt illetet volna, de legalább érzek *valamit*.

A hajam és a ruhám csuromvízes, az arcom is, de ami a bőrömön folyik, az nem könny.

Csakis esőcseppek.

Nedves szemek és száraz szív.

Behunyom a szemem, az arcomat a kezembe temetem, és próbálom eldönteni, hogy vajon a gyerekkorom miatt vagyok-e ennyire érzéketlen, vagy eleve ilyennek születtem.

Vajon melyik fajta gyerekkor rosszabb egy embernek? Ha annyira óvnak és szeretnek, hogy fogalmad sincs róla, milyen kegyetlen lehet a világ, és mire rájössz, már túl késő elsajátítani azt, ami az elviseléséhez kell, vagy az olyan, mint amiben nekem volt részem? A legaljább család, ahol mást se tanulsz meg, csak tűrni és elviselni.

Amíg nem voltam elég idős ahhoz, hogy én magam dolgozzak meg azért, amit megeszem, sok éjszaka azért feküdtem álmatlanul, mert az éhségtől csikart a hasam, és nem tudtam elaludni. Janean egyszer azt mondta, hogy az a morgó hang a gyomromból egy éhenkórász macskától származik, ami bennem él, és a macska morogni kezd, ha nem kap elég ennivalót. Ezek után valahányszor éhes lettem, elképzelttem a macskát a hasamban, ahogy hiába keresi az ételt. Attól féltem, ha nem etetem meg, akkor engem kezd el belülről felfalni, ezért néha olyasmit is megettem, ami nem étel, csak hogy az éhes macskának jó legyen.

Janean egyszer olyan sokáig magamra hagyott, hogy már banánhéjakat és tojáshéjat ettem a szemétből. Egyszer még a kanapé párnájának töltetéből is megpróbáltam harapni párat, de túl nehéz volt

lenyelni. A gyermekkorom nagy részében halálosan rettegtem, hogy lassan elemészt belülről egy éhező macska.

Emlékszem, aztán Janean bebotorkált az ajtón, lerogyott a kanapéra, és órákig nem mozdult. Én meg ott aludtam összegömbölyödve a kanapé végében, mert félttem egyedül hagyni.

Idővel az ilyen részeg hazatérések másnapján reggel arra ébredtem, hogy reggelit készít a konyhában. Ezek sosem hagyományos reggelik voltak. Néha borsót főzött, máskor tojást süített, megint máskor konzerv tyúkhúslevest melegített fel.

Úgy hatéves koromban elkezdtem figyelni, hogyan kapcsolja be a tűzhelyet ezeken a reggeleken, mert tudtam, hogy meg kell tanulnom használni, mire legközelebb eltűnik.

Vajon hány hatéves tanulja meg magától, hogyan kell használni a tűzhelyet azért, mert azt hiszi, ha nem teszi, élve felfalja a testében éhező macska?

Ez van, ilyen lapokat osztottak. A legtöbb gyerek olyan szülőt kap, aki a halála után hiányozni fog. A maradék meg olyat, aki jobb szülő a halála után.

A legkedvesebb dolog, amit anyám valaha is tett értem, az volt, hogy meghalt.

Buzz azt mondta, üljek be a járőr-kocsiba, hogy ne ázzak, és ne legyek a házban, amíg elviszik a testet. Bénultan néztem végig, ahogy kivitték anyát egy hordágyon, fehér lepedővel letakarva. A halottkém furgonjának csomagterébe tették, már mentőt se hívtak hozzá. Nem lett volna értelme. Ebben a városban azt, aki ötven év alatti és meghal, szinte biztosan a függőség viszi el.

Nem is számít, melyik fajta – a végén mindegyik halálos.

Az arcomat az ablakhoz nyomva próbálok felnézni az égre. Ma éjszaka nem jöttek fel a csillagok. Még a holdat se látom. Néha átszeli az eget egy villám, és megvilágítja a fekete felhőket.

Milyen alkalomhoz illő!

Buzz nyitja ki a hátsó ajtót, és behajol hozzám. Az eső most már csak szemetel, Buzz arca is nedves, de csak mintha megizzadt volna.

– Elvigyelek valahova? – kérdezi.

Megrázom a fejem.

– Fel akarsz hívni valakit? Odaadom a mobilomat.

Újra nemet intek.

– Nem lesz bajom. Most már bemehetek a házba?

Nem is vagyok benne biztos, hogy tényleg vissza akarok-e menni oda, ahol az anyám kilehelte a lelkét, de jelen pillanatban nem látok vonzóbb alternatívát magam előtt.

Buzz oldalra lép, és kinyit nekem egy ernyőt, bár az eső már enyhült, és egyébként is csuromvizes vagyok. Egy lépéssel mögöttem marad, és a fejem fölé tartja az esernyőt, míg a házhoz nem érünk.

Nem ismerem valami jól Buzzt. A fiát, Dakotát ismerem. Sokféle arcát ismerem Dakotának – olyanokat, amiket nem szeretnék ismerni.

Nem tudom, Buzz tudja-e, milyen fiút nevelt fel. Rendes fickónak tűnik, nem szívatott túlzottan se engem, se az anyámat. Néha meg szokott állni a járőkocsival a lakókocsiparknál. Mindig megkérdezi, hogy vagyok, és néha úgy érzem, azért, mert azt várja, hogy egyszer könnyörögni kezdek neki, mentsen ki innen. De még sosem tettem. A hozzám hasonlók rendkívül tehetségesek abban, hogy eljártsszák, minden rendben velük. Én is mindig mosolygok, azt mondom, remekül vagyok, mire ő felsóhajt, és úgy néz ki, mint

aki megkönnyebbült, hogy nem adtam neki okot a gyámügy kihívására.

A nappaliban a tekintetem azonnal a kanapéra siklik, és nem tudom nem bámulni. Másnak tűnik. *Mint amin meghalt valaki.*

– Megleszel ma este? – kérdezi Buzz.

Megfordulok, és látom, hogy még mindig ott áll az ajtó előtt, feje felett az ernyővel. Látom rajta, hogy igyekszik nagyon együttérző lenni, de valószínűleg már azon kattog, mennyi plusz papírmunkát jelent neki ez az egész.

– Megleszek.

– Holnap le tudsz menni a temetkezési vállalkozóhoz megbeszél-
ni a temetést. Azt mondták, tíz után bármikor megfelel.

Biccentek, de ő még mindig nem indul el, továbbra is ott toporog az ajtóban, feszengve nehezedik egyik lábáról a másikra. Aztán becsukja az esernyőt, mielőtt belépne a lakásba. Talán babonás?

– Tudod – kezdi, és annyira ráncolja a homlokát, hogy a ráncok még a kopasz fején is megjelennek –, ha nem mész el holnap a temetkezési vállalkozóhoz, akkor köztemetéssel intézik el a dolgot. Nem lenne lehetőség semmilyen megemlékezésre, de legalább nem tudnák rád hárítani a költségeket. – Látom rajta, már azt is szégyelli, hogy felveti a dolgot. A pillantása Teréz anya képére siklik, aztán úgy süti le a szemét, mintha a nő éppen leteremtette volna.

– Köszönöm.

Kétlem, hogy bárki is eljönne, még ha tartanék is búcsúztatót.

Szomorú, de ez az igazság. Az anyám magányos volt, ennyi biztos. Persze eldumálgatott a szokásos társasággal a kocsmában, ahová csaknem húsz éve járt, de ők ott sosem voltak a barátai. Csak egy csomó magányos ember, akik azért keresték egymás társaságát, hogy együtt legyenek magányosak.

Még ez a társaság is megcsappant, amióta a függőség megszállta a várost. És azok az arcok, akikkel együtt ivott, nem olyanok, akik el szoktak jönni egy temetésre. A többségüket nagy eséllyel körözi a rendőrség, és kerülnek minden szervezett eseményt, nehogy véletlenül csapda legyen a rendőrség részéről, hogy elfogják a problémás elemeket.

– Nem akarod felhívni az apádat? – kérdezi Buzz.

Egy másodpercig csak bámulok rá, bár tudom, hogy végül ezt fogom tenni, mégis azon agyalok, meddig halogathatom.

– Beyah... – próbálkozik, de hosszú e-vel ejti a nevemet.

– „Béj-á”-nak kell ejteni.

Nem tudom, miért javítom ki. Azóta rosszul mondja, amióta ismerem, és eddig sosem érdekelt annyira, hogy kijavítsam.

– *Beyah* – helyesbít –, tudom, hogy semmi közöm hozzá, de... el kell tűnnöd ebből a városból. Tudod, mi lesz itt a hozzád... – Elharapja a mondat végét, mintha azzal, amit mondani készült, biztosan megsértene.

Én viszont befejezem helyette.

– A hozzám hasonlókkal?

Most még jobban szégyelli magát, bár tudom, hogy csak olyan nagy általánosságban érti ezt a „hozzám hasonlókat”. Azokra gondol, akiknek olyan anyja van, mint nekem. A szegényekre, akiknek nincs innen menekülőútja. Azokra, akik addig dolgoznak a gyorséttermekben, míg mindenük eltompul, és akkor az olajfritőzzel dolgozó kolléga felajánl nekik egy löketet valamiből, amitől a műszak további része olyan lesz, mintha diszkóban nyomulnának, és észre se veszik, és már képtelenek a szájalmas napjuk egyetlen percét is kibírni anélkül, hogy újabb és újabb löket kellene, és fontosabb nekik az az érzés, mint a saját gyerekekük biztonsága, és aztán már egyenesen

a vénájukba lövik a cuccot, és Teréz anya képét bámulják, amikor véletlenül meghalnak, pedig végig csak arra vágytak, hogy elszabaduljanak ebből a mocsokból.

Buzz feszeng a házunkban, én meg azt kívánom, bár elmenne végre. Jobban sajnálom őt, mint magamat, pedig én találtam holtan az anyámat a kanapén.

– Egyáltalán nem ismerem az apádat, de azt tudom, hogy a születésed óta fizeti ennek a háznak a bérletét. És ennyi alapján biztosra veszem, hogy jobban teszed, ha hozzá mész, mint ha ebben a városban maradsz. Ha van innen kivezető utad, ragadd meg! Ez az élet, amit itt éltél... nem elég jó neked.

Azt hiszem, ez a legkedvesebb dolog, amit valaha mondtak nekem. És éppen Dakota apjától jön, ki hitte volna?

Egy pillanatig úgy bámul rám, mint aki mondani akar még valamit, vagy talán csak arra vár, hogy én válaszoljak. Akárhogy is, csend üli meg a szobát, míg végül bólint és végre távozik.

Miután becsukja maga mögött az ajtót, egy ideig még a kanapéra bámulok. Olyan sokáig, mintha megbabonáztak volna. Különös, milyen gyökeresen megváltozhat az életed a felébredés és a lefekvés között eltelt pár óra alatt.

Bármennyire is utálok elismerni, Buzznak igaza van. Nem maradhatok itt. Soha nem is terveztem, de eddig azt hittem, van egy nyaram felkészülni a távozásra.

Kidolgoztam a belemet, hogy kijussak ebből a városból, és augusztusban első dolgom lesz felülni egy Pennsylvaniába tartó buszra.

Röplabdaösztöndíjat kaptam a Penn State egyetemre. Augusztusban magam mögött hagyom ezt az életet, és ennek semmi köze mindahhoz, amit az anyám tett értem, és nem is az apám ment ki innen. Kizárólag magamnak köszönhetem.

És én akarom ezt a győzelmet.

Én akarok lenni az oka annak, akivé végül válok.

Nem fogom megengedni, hogy Janean elismerést kapjon bármilyen jó dologért, ami esetleg a jövőmben történik. Soha nem mondtam el neki, hogy megkaptam a sportösztöndíjat. Senkinek sem mondtam el. Az edzőmet megeskettem, hogy titokban tartja, és nem hagytam, hogy megemlítsék az iskolaújságban, vagy hogy odaírják a fényképem alá az évkönyvbe.

Az apámnak sem szóltam róla. Abban se vagyok biztos, tudja-e, hogy röplabdázom. Az edzőim gondoskodtak róla, hogy meglegyen mindenem, ami a játékhoz kell: eszközök, felszerelés, mezek. Elég jó voltam ahhoz, hogy ne engedjék, hogy az anyagi helyzetem akadályt jelentsen, és ne lehessenek a csapat tagja.

Soha, egyetlen dolgot sem kértem a szüleimtől, aminek köze lett volna a röplabdához.

Már az is furcsa, hogy a szüleimként hivatkozom rájuk. Ugyan ők adtak nekem életet, de kábé ez az egyetlen dolog, amit valaha is kaptam tőlük.

Egy egyéjszakás kaland eredménye vagyok. Az apám Washingtonban él, üzleti ügyben járt Kentuckyban, amikor összeakadt Janeannel. Három hónapos voltam, mire egyáltalán értesült róla, hogy teherbe ejtette. Akkor tudta meg, hogy apa lett, amikor kikézbécsítették neki a papírokat a fizetendő tartásdíjról.

Négyszáz éves koromig évi egyszer meglátogatott, utána már inkább kireptetett magához Washingtonba, hogy én látogassam meg őt.

Semmit sem tud az életemről Kentuckyban. Semmit sem tud az anyám függőségeiről. Semmit sem tud rólam azon kívül, amit én mutatok neki, és az nagyon kevés.

Minden igyekezetemmel azon vagyok, hogy titokban tartsak mindent, ami az életemmel kapcsolatos. A titkaimon kívül semmivel sem kereskedhetek.

Ugyanazért nem beszéltem az apámnak az ösztöndíjról, amiért nem beszéltem róla az anyámnak sem. Nem akartam, hogy büszke legyen a lányára. Nem érdemelte meg, hogy büszke legyen egy olyan gyerekre, akibe egészen minimális energiát fektetett. Azt gondolja, hogy a havonta küldött csekk és egy-egy telefonhívás a munkahelyemre kellően el tudja leplezni a tényt, hogy alig ismer engem.

Apa – évente két hétig.

Mivel a térképen olyan messze vagyunk egymástól, könnyű kifogást találni arra, miért nincs jelen az életemben. Négyéves koromtól fogva minden nyáron nála töltöttem tizennégy napot, de az elmúlt három évben egyszer sem találkoztunk.

Miután betöltöttem a tizenhatot, és bekerültem az egyetemi bajnokságban játszó csapatba, a röplabda még nagyobb része lett a mindennapjaimnak, szóval már nem utaztam el hozzá. Három éve gyártom a kifogásokat, hogy miért nem tudom meglátogatni.

Ő úgy tesz, mintha bánná.

Én úgy teszek, mint aki nagyon sajnálja, de szörnyen elfoglalt.

Hát bocs, *Brian*, de a gyerektartás csak felelőssé tesz, apává nem.

Váratlanul dörömbölnek az ajtón, ami annyira megijeszt, hogy felkiáltok. Megpördülök, és a nappali ablakán keresztül meglátom a főbélőt. Alapesetben nem nyitnék ajtót Gary Shelbynek, de most nem igazán vagyok abban a helyzetben, hogy levegőnek nézzem. Tudja, hogy ébren vagyok. Az ő telefonjáról kellett felhívnom a rendőrséget. Plusz azt is ki kellene találnom, mi legyen ezzel a kanapéval. Látni sem akarom többet ebben a házban.

Amikor kinyitom az ajtót, Gary azonnal a kezembe nyom egy borítékot, és közben benyomul mellettem az eső elől.

– Ez meg mi? – kérdezem.

– Kilakoltatási értesítés.

Ha bárki másról lenne szó, meglepődnék, de ez Gary Shelby.

– Konkrétan most halt meg. Nem várhattál volna egy hetet?

– Három hónapot késett a lakbérrel, és tinédzsereknek nem adok ki házat. Vagy új szerződést kötök valakivel, aki elmúlt huszonegy, vagy ki kell költöznöd.

– Az apám fizeti a lakbért, hogy lehetünk három hónap késésben?

– Az anyád azt mondta, pár hónapja nem küldi a csekkeket. Mr. Renaldo meg nagyobb helyet akar, szóval arra gondoltam, cserélhetnének...

– Jó nagy seggfej vagy, Gary Shelby!

Gary csak a vállát vonogatja.

– Ilyen a biznisz. Már anyádnak is küldtem két figyelmeztetést. Biztos van hova menned. Úgyse maradhatnál itt egyedül, csak tizenhat vagy.

– Múlt héten töltöttem be a tizennyolcat.

– Mindegy, akkor is huszonegynek kellene lenned. Benne van a szerződésben. Ez, meg az is, hogy fizetned kell a lakbért.

Biztos van valami hivatalos kilakoltatási eljárás, aminek végig kell mennie a bíróságon, mielőtt ténylegesen kitehetne, de semmi értelmetlen balhézni, amikor eleve nem is akarok itt maradni.

– Mennyi időm van?

– Adok neked egy hetet.

Egy hetet? Huszonhét dollárom van, és az égvilágon sehova sem tudok menni.

– Nem adnál két hónapot? Augusztusban egyetemre megyek.

– Ha nem lennél már így is három hónap késésben, talán lehetne. De három hónap mellé még két hónap, azt nem engedhetem meg magamnak, hogy bárki majdnem fél évig lakjon itt lakbér nélkül.

– Mekkora seggfej vagy... – mormolom félhangosan.

– Ezt már megállapítottuk.

Magamban már azokat a barátaimat veszem sorra, akiknél esetleg ellakhatnék a következő két hónapban, de Natalie egy nappal az érettségi után elhúzott az egyetemre, hogy némi lendületet szerezzen a nyári órákkal. A többi barátom félbehagyta az iskolát, vagy jó úton vannak afelé, hogy belőlük is Janean legyen, vagy helyből tudom, hogy a családjuk nem engedné meg, hogy náluk maradjak.

Ott lenne Becca, de ő azzal a mocskos nevelőapjával él, és inkább költöznék be Garyhez, mint hogy annak a pasinak a közelébe menjek.

Úgyhogy marad az utolsó mentsváram.

– Használnom kell a telefonodat.

– Már késő van – vágja rá. – Majd holnap használhatod.

Dühösen elmasírozok mellette, aztán le a lépcsőn.

– Akkor várnod kellett volna holnapig a bejelentéssel, hogy nincs hol laknom, Gary!

Meg sem állok a házáig. Ebben a lakókocsiparkban már csak Gary-nél van vonalas telefon, és mivel a többségünk ahhoz is túl szegény, hogy mobilja legyen, mindenki ezt használja. Már ha éppen rendben vannak a lakbérrel, és nem próbálják mindenáron elkerülni őt.

Már majdnem egy év eltelt, mióta utoljára felhívtam az apámat, de emlékszem a számára. Nyolc éve nem változott. Úgy havi egyszer felhív a munkahelyemen, de a legtöbbször próbálom lepattintani. Nem nagyon van miről beszélgetnem egy férfival, akit alig ismerek, úgyhogy inkább nem beszélek vele, mint hogy olyan hazugságokat

köpjek oda neki, mint: „Anya jól van. Az iskola jó. A munka jó. Az életem jó.”

Lenyelem a büszkeségem, bár majdnem megakad a torkomon, és beütöm az apám számát. Arra számítok, hogy hangpostára kapcsol, de második csörgésre felveszi.

– Brian Grim beszél. – A hangja reszelős. Felébresztettem.

Megköszörülöm a torkom.

– Ööö... Szia, apa!

– Beyah? – Máris éberebb a hangja, és kicsit aggodalmasabb is most, hogy tudja, én vagyok. – Mi a baj? Minden rendben?

Janean meghalt. Ott van a mondat a nyelvem hegyén, de valahogy nem sikerül kipréselnem magamból. Alig ismerte az anyámat. Nagyon rég járt Kentuckyban, amikor utoljára látta Janeant, még egész csinos volt, nem úgy nézett ki, mint egy sovány, botladozó csontváz.

– Igen, minden rendben – felelem.

Túl furcsa lenne telefonon közölni vele, hogy Janean meghalt. Még várok vele, és majd személyesen mondom el.

– Miért hívsz ilyen későn? Mi a baj?

– Sokáig dolgozom, és nem olyan könnyű telefonhoz jutnom.

– Ezért küldtem neked egy mobilt.

Küldött nekem egy mobilt? Nem is kérdezek vissza. Az anyám nyilván eladta azért a cuccért, ami most már örökre ott kristályosodik a vénáiban.

– Nézd – folytatom –, tudom, hogy rég láttalak, de esetleg meglátogathatnálak, mielőtt elkezdődnek az órák az egyetemen?

– Hát persze – vágja rá pillanatnyi habozás nélkül. – Mondd a napot, és már veszem is a repjegyet!

Garyre nézek. Csak pár lépésre áll tőlem, és a mellemet bámulja, szóval inkább elfordulok.

– Azt reméltem, már holnap indulhatok.

Kis szünet, és mozgást hallok a vonal túlsó felén, mintha kikászálódna az ágyából.

– Holnap? Biztos minden rendben, Beyah?

Hátrahajtom a fejem, és lecsukom a szemem, úgy hazudok neki még egyszer.

– Igen. Csak Janean... kell egy kis szünet. És hiányzol.

Nem hiányzik, hiszen alig ismerem. De most mondanék bármit, csak minél előbb elrepülhessek innen.

Hallom, hogy az apám a vonal túlsó végén gépel valamit, mintha számítógépnél ülne. Időpontokat és légitársaságok nevét mormolja.

– Holnap reggel lenne hely egy United járaton Houstonba. Öt órán belül kellene a reptéren lenned. Hány napig akarsz maradni?

– Houstonba? Miért Houstonba?

– Már Texasban élek. Másfél éve.

Az ilyesmit nyilván az embernek illene tudnia az apjáról. De legalább a mobilszáma nem változott.

– Jaj, persze, elfelejtettem. – A kezem a halántékomra siklik. – Tudnál egyelőre egy csak oda jegyet venni? Nem tudom még, meddig maradnék. Talán pár hétig.

– Persze, már veszem is. Keresd meg a United pultját a reptéren reggel, ott kinyomtatják a beszállókártyádat. A poggyászkiadásnál várlak, miután leszálltál.

– Köszí.

Leteszem a telefont, mielőtt bármi mást mondana. Amikor megfordulok, Gary hüvelykujjával az ajtó felé bök.

– Elvihetlek a reptérre – mondja –, de nem lesz ingyen.

Elvagyorodik, és attól, ahogy felfelé görbül az ajka, görcsbe rándul a gyomrom. Amikor Gary Shelby felajánlja egy nőnek, hogy szívességet tesz neki, azt nem pénzért csinálja.

Márpedig ha valakinek meg kell hálálnom a szívességet, hogy ki-visz a reptérre, az inkább Dakota legyen, mint Gary Shelby.

Dakotát már megszoktam. Bármennyire megvetem, ő legalább megbízható.

Újra felveszem a telefont, és tárcsázom Dakota számát. Az apám azt mondta, öt óra múlva kell a reptéren lennem, de ha várok, míg Dakota elalszik, lehet, hogy nem veszi fel a telefont. Oda akarok érni, amíg lehet.

Elönt a megkönnyebbülés, amikor felveszi. Amikor beleszól, mintha félig még aludna.

– Igen?

– Helló! Kéne egy szívesség.

Egy másodpercnyi hallgatás után válaszol:

– Komolyan, Beyah? Az éjszaka közepe van.

Nem kérdezi, mi kellene, hogy minden rendben van-e, nem. Rögtön mérges rám. Igazából már akkor véget kellett volna vetnem ennek a dolognak köztünk, bármi is ez, amikor elkezdődött.

Megköszörülöm a torkomat.

– Kéne egy fuvar a reptérre.

Dakota bosszúsan sóhajt, mintha valami kellemetlenség lennék, amivel foglalkoznia kell. Tudom, hogy nem vagyok az. Lehet, hogy nem jelentek többet egyfajta tranzakciónál, de a jelek szerint ezzel a tranzakcióval nem tud betelni.

Hallom, hogy recseg az ágy – nyilván felült.

– Nincs pénzem.

– Én nem... Nem is ezért hívlak. Kell egy fuvar a reptérre. Kérlek!
Felhorkant, aztán végre kinyögi:

– Fél óra, és ott vagyok – azzal leteszi. Aztán én is.

Elviharzik Gary mellett, és jó alaposan bevágom magam mögött a szúnyoghálós ajtót, amikor elhagyom a házát.

Az évek során megtanultam, hogy ne bízzak a férfiakban. A legtöbb, akivel kapcsolatba kerültem, olyan, mint Gary Shelby. Buzz rendes a maga módján, de nem tudok szemet hunyni afelett, hogy ő hozta össze Dakotát, aki pedig csak egy jobb külsejű, fiatalabb Gary Shelby.

Hallottam már, ahogy rendes férfiakról beszélnek, de kezdem azt hinni, hogy ez csak egy mítosz. Azt gondoltam, Dakota a jófélék közül való. Azt gondoltam, a többség csak kívülről tűnik olyanak, mint Dakota, de a bőr és a bőr alatti szövetek rétegei alatt az ereikben valamiféle kórság terjed.

Körbenézek a szobámban, hogy van-e bármi is, amit magammal akarok vinni. Nincs sok minden, amit érdemes bepakolni, szóval csak fogok pár váltás ruhát, a hajkefémét meg a fogkefémét. A ruhákat nejlonzsákokba csomagolom, hogy ne ázzanak el, ha az esőben kellene várakoznom, aztán begyömöszölöm az egészet a hátizsákomba.

Mielőtt kimennék az ajtón, hogy Dakotára várjak, leveszem Teréz anyja képét a falról. Megpróbálom azt is beleerőltetni a hátizsákomba, de nem fér bele, úgyhogy fogok még egy műanyag zsákot, abba teszem a festményt, és azt is kiviszem magammal a házból.

EGY HALOTT ANYÁVAL, egy orlandói átszállással és jó pár időjárás miatti késéssel később végre itt vagyok. Texasban.

A gépről leszállva, a harmonikafolyosón máris megcsap a késő délutáni hőség, úgy olvad szét és sistereg a bőrömen, mintha vajból lennék.

Kimerülten, reménytelenül lépkedek, követem a jelzéseket a poggyászkiaóig, hogy találkozzak az apámmal, aki az énem felét adta, és mégis egészen idegen nekem.

Nincsenek róla rossz emlékeim, kellemetlen élményeim. Igazából azok az idők, amiket nyáron vele töltöttem, szinte az egyedüli jó emlékek a gyermekkoromból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A rossz érzéseim mind azokból az élményekből adódnak, amiket *nem* éltem át vele. Ahogy egyre idősebb leszek, úgy válik egyre világosabbá előttem, milyen kevés energiát fektetett abba, hogy az életem része legyen. Néha elgondolkozom, vajon mennyire lennék más, ha több időt töltöttem volna vele Janean helyett.

Vajon ugyanilyen bizalmatlan, szkeptikus ember lennék akkor is, ha több jó élményt szerzek, mint rosszat?

Talán igen, de talán nem. Néha úgy hiszem, hogy a személyiséget jobban formálják a fájdalmak, mint a kedvesség.

A kedvesség nem hatol úgy a bőröd alá, mint a fájdalom. A fájdalom sötét foltot hagy a lelkedben, amit képtelenség lesikálni. Örökre ott marad, és úgy érzem, az embereknek elég rám néznie, és látják az összes kárt, amit bennem okoztak.

Talán minden más lehetett volna, ha a múltamban egyforma súlyllyal jelen lett volna a fájdalom és a kedvesség is, de sajnos nem így volt. Két kezemen meg tudom számlálni, hányszor bántak velem kedvesen. A fájdalmakat még akkor se tudnám számba venni, ha a reptéren mászkáló összes ember kezét felhasználnám hozzá.

Beletelt egy kis időbe, mire immunissá váltam rájuk. Mire felépítettem azt a falat, ami megvéd engem és a szívemet az olyanoktól, mint az anyám volt. És az olyan srácoktól, mint amilyen Dakota.

Azóta acél lettem. *Gyere csak, világ, amiről minden leperreg, azt nem tudod megsebezni!*

Befordulok a sarkon, és amikor meglátom az apámat a reptér biztonsági ellenőrzés előtti és utáni részét elválasztó üvegfalon keresztül, megtorpanok. A lábára nézek.

Mindkettőre.

Két hete volt a ballagás a gimnáziumban, és bár nyilván nem számítottam rá, hogy megjelenik az ünnepségen, mégis pislákkolt